

Štěpán Šimek Padnout vzhůru

Padnout
vzhůru

Štěpán Šimek

Padnout vzhůru

JONATHAN LIVINGSTON

Vydalo nakladatelství
JONATHAN LIVINGSTON, s.r.o.,
Domažlická 1, 130 00 Praha 3,
v Praze 2015.

© Štěpán Šimek, 2015

ISBN epub 978-80-87835-80-7

ISBN mobi 978-80-87835-81-4

ISBN PDF 978-80-87835-82-1

Nevěděl, proč si vybrali právě jeho. Věděl jen, že jeho dosavadní život se rázem obrátil vzhůru nohama. Stál tehdy o pomoc. Práce se mu nedařila tak, jak by si představoval. Ne, že by třel bídu s nouzí, ale spousta dluhů vedla k tomu, že žil v podstatě z ruky do huby. Maxmilian Roth měl spousta vlivných známých, dobré renomé, ale kde nic tu nic. Jako by měl na sobě nějaké znamení. Rozhodně nepůsobil tak, že by pomoc potřeboval, to nebyl jeho styl. Snad proto se žádné nedočkal. Až jednou...

Zazvonil telefon od asistentky ředitele jedné z největších společností v republice. Jestli by prý měl čas se s ním sejit. Okolky samozřejmě nedělal. Již jednou se s ním pracovně potkal, ale nebyla vhodná příležitost, jak si být vzájemně užiteční. Max ale musel čekat čtrnáct dní na volný termín. Poté na soukromé schůzce mu začal *ředitel* osvětlovat podmínky spolupráce. Po chvíli hovoru se zeptal, jestli ho nabídka zajímá a jestli má pokračovat. Max věděl, že nemá na vybranou, a to, co teď slyšel, pro něj bylo možné řešení všech finančních problémů a zřejmě i cesta, která ho zásadně ovlivní v dalším životě. Možná pozitivně, možná také ne. Souhlasně kývl. *Ředitel* mu předal list papíru, na němž byly vypsány náležitosti, nutné k vyřízení. Max sjel pohledem po textu: „Proč já?“

„Prostě to tak je... Přemýšlel jsem o pár lidech a ty jsi mi

z nich vyšel nejlépe. Samozřejmě jsem i zjišťoval nějaké věci o tobě, doufám, že se neurazíš...“

„Jestliže vyšly pozitivně, tak se urážet nemusím, samozřejmě. Jsem rád, myslím, že by to mohla být zajímavá prácička. Instrukce budu dostávat od koho?“

„Ode mne,“ odvětil *ředitel* s neutrálním výrazem ve tváři. Poté dohodl s Maxem schůzku na další týden s tím, že Max zařídí veškeré uvedené záležitosti. Rozloučili se a Maxe odvedla asistentka k výtahu, vedoucího do podzemního parkoviště obrovské budovy společnosti. Přejel očima seznam úkolů: prodloužit platnost pasu, zažádat si o víza do zemí, které ho vyžadovaly, koupit *ready made* společnost a zaregistrovat na nového jednatele, pronajmout kancelář v centru města na prestižní adrese, navrhnout typ automobilu, se kterým bude jezdit, založit několik bankovních účtů, jak na společnost, tak na něj osobně, koupit kódovaný mobilní telefon od společnosti, definované v seznamu, a několik dalších položek. Na týden toho bylo dost. Ale nedělal si starosti, tohle mohla být jeho životní šance.

Maxmilian měl chvíli čas. Náměstí Della Signoria, sochu Davida a další pamětihodnosti, včetně Starého paláce, měl již prohlédnuty ze všech možných úhlů. Rozhlédl se kolem sebe, aby zjistil, kam zajít na menší jídlo. Naproti Palazzo Vecchio je věhlasné Café Rivoire, plné vířících číšníků pokročilého věku v bělostných zástěrách, ale dát si čokoládu či aperitiv ho nelákalo. Na druhém konci náměstí, kde již proud turistů slábne, byla před muzeem Gucci terasa s lákavě prostřenými stoly. Zamířil tedy tím směrem, během chvilky již seděl a před ním stála sklenice

vychlazeného bílého vína na sněhobílém ubrusu. Max měl čas popřemýšlet o bezprostřední budoucnosti. Zadání předpokládalo, že po očekávané schůzce by měl rychle vyrazit zatím neznámým směrem, jestliže nedostane jiné instrukce. Netušil, na koho čeká, jen poslal sms se souřadnicemi své pozice na určené číslo. Zvedl hlavu, prohlížel si věž Starého paláce a představoval si, jak za ním dorazí nějaký Hannibal Lecter a bude se ho pokoušet vlákat na ohoz, aby ho následně pověsil za vnitřnosti z okna.

„Buona Giornatta, signore Max?“ měkký hlas ho vytrhl z nepřilíš příjemného zamyšlení. Vzhlédl k pohlednému obličejí sympatické mladé ženy. Odhadoval ji na něco málo po třicítce, tvář lemovaly černé vlasy stažené do copu. Byla oblečena v elegantním tmavém kostýmku s bílou košilí, vše náležitě florentské, tedy kvalitní, a přes rameno měla zvláště oranžovou kabelku, jak jinak než Gucci.

„Prosím, posad'te se,“ přešli rychle na angličtinu „mohu Vám objednat také sklenku vína?“ Přitakala a Max přivolal servírku. „Jaký jste měl den?“ zeptala se s bezchybným úsměvem.

„Velmi italský, jen jsem jedl, procházel se po městě a prohlížel výlohy,“ použil anglický výraz window shopping, čemuž se žena opět zasmála. Byla velmi hezká. Chvíli jen tak tlachali o centru Florencie, turistech, počasí a jídle. Dala mu tip na několik vyhlášených restaurací.

„Ale myslím, že nebudu moci najít chvílku na jejich návštěvu...“ nadhodil očekávané téma schůzky.

„Si, také myslím, že to budeme muset zvládnout příště,“ odvětila s příslibem. „Mám pro vás zprávu. Zde je adresa, kam musíte dorazit do zítřejšího večera,“ podala

mu malý složený lístek. Rozevřel ho a rozpoznal turínskou adresu.

„V tomto případě je jasné, že večeri ještě stihnu.“ Usmál se a lehce ťuknul skleničkou vína do její.

Chiara byla právnička. Věnovala se obchodnímu právu, na což jistě měla vlohy i díky tomu, že pocházela z Florencie, města obchodu, práva a intrik. Bylo jí devětadvacet, což vedlo k různým uštěpačným poznámkám ze stran babiček, strýčků a tetiček ohledně její budoucnosti týkající se založení rodiny. Chiara většinu času věnovala práci a byla v ní dobrá. Zároveň si uvědomovala společenský tlak, ale ve svém okolí měla spoustu obdobně zaměřených kamarádek, o mužích ani nemluvě. Italský „mama hotel“ fungoval, a v její generaci i s jistou samozřejmostí. Maxmilian viděla poprvé a nějakým způsobem ji zaujal, zřejmě kvůli vzhledu, který byl diametrálně odlišný od florentských mužů. Méně precizní vyumělkovanosti, u Italů povětšinou s přemírou gelu ve vlasech, sporá gestikulace a klidný, hluboce posazený hlas ji přitahoval. Ne, že by italskými muži ze zásady opovrhovala či je odmítala, ale takovýto pro ni nezvyklý projev jí zaimponoval. Přes neokázalou eleganci jeho oblečení dokázala rozpoznat vytříbenost vkusu. Hodinky známé švýcarské značky decentně vyukující zpod rukávu světlounce modré košile, pěstěné ruce a kvalitní boty ji jako Italku, tedy znalkyni módy a umění, utvrdily o Maxmilianově vkusu. Což samozřejmě byly jen nepodstatné věci, přes které ale ve Florencii „nejede vlak“.

„Jak dlouho děláte pro tuto skupinu?“ zeptala se Chiara po prvním doušku bílého vína. „Je to chvilka,“ odvětil Max, „snad půl roku, se vším všudy...“

„Zřejmě zajímavá práce, že? Hodně cestujete?“

„Ano, dost,“ řekl Max, ale obratem dodal, že není vždy o co stát, že občas vidí jen hotel a kancelář a spěchá dál. „Ale myslím, že je to zatím dost zábavné, i když občas cítím, že určité věci jsou tak říkajíc na hraně...“

„Maxi, nebudu se vás samozřejmě ptát na detaily...“ pochopila Chiara Maxovy rozpaky. Dokázala odhadnout, že neprovozuje podomní prodej vysavačů, vždyť vzkaz, který mu přinesla, byl od vysoce postaveného severoitalského právníka, o němž se vědělo, že pracuje v těsném sepětí s italským premiérem.

„Jste inteligentní žena, díky...“ pousmál se. „A co vy? V jakém oboru pracujete?“ „Dělám právo, obchodní,“ odvětila Chiara jakoby se studem.

„Snad se za to nestydíte? U nás je to bráno jako privilegované povolání.“

„Ale u nás také, ale jsem v jeho soukolí delší dobu, vidím, jak je prostředí zkažené...“

„Chápu. Někdy to člověka zmáhá. Ovšem, kdyby vás to nebavilo, asi byste to nedělala, že...“

„Tak... Člověk se setká se zajímavými lidmi...“ povytáhla Chiara obočí a usmála se.

„Mám to brát jako lichotku? Mohl bych se začít červenat.“ Max cítil, že ho diskuze začíná bavit a ona přitahovat. Věděl, že cesta do Turína zabere maximálně pět hodin a měl tam dorazit po poledni. „Chiaro, myslíte tedy, že byste mi mohla dělat společnost při večeři, třeba bychom mohli navštívit některé z míst, o kterých jste mluvila.“ Upřeně pozoroval, jak zareaguje.

Chiara hleděla do sklenky, lehce s ní kroužila a přemýšlela, co má odpovědět. Napadlo ji, zda má jít do hry,

kteřá měla až pŕilíř nepŕedvídátelný výsledek. Ale co, kdo ví, jestli Maxe jeřtě někdy potká! Měla chuť se pobavit a dobře najíst a společník se jevil zábavně. Pousmála se, nadzvedla obočí a pohlédla Maxovi do tváře. „Budete-li zábavný a vychovaný chlapec...“

„Chiaro...“ zasmál se Max „chlapec jsem, to si buďte jista, o zábavu se pokusím...“

„... a vychovaný jsem říkala.“

„To slíbit nemohu.“ Max rozpoznal, že to byla odpověď, kteřou Chiara chtěla slyšet. „Potřeboval bych si skočit do hotelu, bydlím kousek, hotel Rocco Forte, jen se převléknu a můžeme vyrazit.“

„Maxi, jste v Itálii, pŕece nebudete spěchat na večeři. Zajedu si domů a vyzvednu vás v lobby. V půl deváté.“

„Dobře, budu se těřit.“ Max povstal a podal Chiaře ruku. Naklonila se k němu a políbila ho na obě tváře.

Max jí položil lehce dlaň na záda a ucítil, jak jsou pevná. Sportuje, pomyslel si. Chiara si dala pozor při odchodu z terasy, aby se neohlédla. Byla si vědoma toho, že ji pozoruje, a dala si záležet, aby působila normálně. Pozdravila obsluhu a vytáhla z kabelky mobil. Byla na něm zpráva od Maxe. „Vypadáte skvěle...“

Aniž se otočila, zvedla ruku a zamávala jí nad hlavou. Max se usmál a zvedl oči, které se setkaly s pohledem obsluhující servírky. Dívka se culila, jelikož všechno pozorovala. Max jen pokrčil rameny a sepjál dlaně, jako že prosí o slitování. Bylo to hezké odpoledne.

Max dostal s instrukcemi pokyn, že se má dostavit na místo schůzky po poledni. Adresu poznal. Bylo to krá-

lovské golfové hřiště I Roveri kousek od Turína, uzavřený klub, kam se člověk dostal jen na pozvání člena. Setkávaly se zde špičky místní politiky i vrcholného byznysu. Měl za to, že se bude nejspíše jednat o možný start golfové hry, teetime, takže chtěl být na místě s předstihem. Neměl ponětí, s kým se má setkat, měl se jen ohlásit na recepci.

Max vždy s sebou vozil golfový bag. Jelikož většinou jezdil sám, neměl problém naložit veškeré nutné vybavení do kufru svého Maserati GranTurismo. Měl to auto rád, i když bylo v podstatě jen vypůjčené. Na začátku spolupráce mu *ředitel* nabídl, aby si vybral vůz podle svého, jen lehce ohraničil rozpočet, tedy aby to nebyl vůz s cenou pod dva a půl milionu korun. Ale ne zase limuzína za pět miliónů nebo špičkové ferrari. Max měl celkem jasno, maserati ho přitahovalo delší dobu a s výhledem na časté cesty po evropských dálnicích se jevilo velmi výhodně. Vypadalo velké jako limuzíny audi či mercedes, a přitom mělo sportovní srdce a dech beroucí vzhled. Max měl za úkol působit jako velmi slušně zajištěný mladý muž, aby mu partneři, se kterými měl jednat, věřili jeho kontakty a postavení. Věděl, že to není na pořád, ale peníze, které mu přicházely na účet, věštily, že tak zle jako předtím už nebude. A to nepřemýšlel o penězích za úspěšné obchody nebo o těch, na kterých se dohodl, že je obdrží ve chvíli, kdy se rozhodne misi skončit nebo už nebude jeho služeb potřeba. Jestliže to přežije... Hned tu myšlenku vypudil z hlavy. Není se přece čeho tolik bát. Když bude nejhůř, odjede někam, kde ho nebudou hledat. Všechny jeho peníze byly poukazované do seychelské banky. Sám si ještě vytvořil několik dalších účtů v z jeho pohledu bezpečných

zemích a postupně rozděloval všechny prostředky rovnoměrně na různé strany.

Max vyrazil z Florencie ráno. Chiara odešla brzy, někdy okolo půl sedmé. Byl rád, že měl chvíli času dát se v koupelně dohromady a rychle sbalit svršky, rozházené po celém apartmá. Nevěděl, kde bude spát následující noc. Snad tam bude servis, kde mu oblečení vyčistí a vyžehlí. V hotelu minul všechny lákadla snídaňového bufetu a spokojil se jen s krémovým cappuccinem a brioškou. Stejně mu tyhle snídaně nejvíce vyhovovaly. Chtěl vyjet okolo osmé, aby byl na místě včas. Trochu si vyčítal, že nejel už včera, přece jenom může být na frekventované dálnici, kudy pojedě, silný provoz nebo dokonce nějaký problém. Auto bylo připravené před vchodem, stejně jako zavazadla, které si nechal přinést z pokoje v době, kdy seděl na snídani. Vzal si jen plastovou láhev s vodou z hotelového baru a zamířil ven. Nejraději cestoval v pohodlném oblečení, ale nyní měl na sobě elegantní světle modré plátěné kalhoty a bílou košili s úzkým hnědým proužkem. Musel počítat s tím, že nebude mít kde se rychle převléct a je možné, že se okamžitě setká s dotyčnou osobou. Alespoň si tedy košili rozeplnul o knoflíček níž a vyhrnul si rukávy k předloktí. Podal drobné chlapci a vyjel od hotelu. Chvilku trvalo, než prokličkoval Florencií na dálniční výjezd a potom už nabral správný směr. Cestu znal, byla pro jeho mase-rati jako stvořená. Od Florencie vedla nejdříve směrem na Luccu a Pisu a poté k pobřeží a podél Ligurského moře až do Janova. Kroutila se okolo ostrých skal a občas se do kamene zakousla a prorazila si předlouhé tunely, které řidiče při výjezdu oslepovaly ostrým sluncem. Táhle zatáč-

ky několikaproudové silnice sváděly k rychlé jízdě. Max si neodpustil v každém tunelu otevřít klapky nadupaného motoru a opájel se dunivým rachotem, který přecházel do ječivého zvuku při podřazení za pomalejším vozem. V Itálii je všechno jinak. Auta mu uhýbala z cesty, děti za zadním sklem se otáčely a mávaly a občas nějaký řidič stáhnul okénko a popoháněl Maxe gesty rukou k rychlejší jízdě. Max zpomalil jen ve chvíli, kdy se po levé straně objevilo moře a on stáhnul okénko, aby do vozu vnikl vzduch provoněný mořem.

Janov se přiblížil za chvíli. Obchvatem přístavní město minul a vydal se do vnitrozemí. Po pár desítkách kilometrů už začaly bíle probleskovat vrcholky Alp. Bylo poledne a Max začal mít trochu hlad. Jak míjel čerpací stanice, představoval si plněnou foccaci, křupavou a teplou, jen tak na stojáka u pultu, kde vám kmitající barman vytlačí z kávovaru zanedbatelný objem voňavé kávy. Ale ne, nají se až na hřišti... Věděl, že nesmí sjet z obchvatu do centra, ale zdlouhavě objet celé město. Nebo by se musel vydat po menších silnicích, kde by ho mohla zpomalit dopravní zácpa. Ze zpravodajství věděl, že cesta, kudy se vydal, je dobře průjezdná. Na jednom z telefonů pípla esemeska. „Děkuji za hezký večer... a noc. Chiara.“ Měla pravdu, opravdu to bylo příjemné. Pousmál se. Tenhle život měl rád.

Chiara seděla ve své kanceláři a cítila se unaveně. Včerejší den jí zamotal hlavu. Měla zjistit víc, za to ji přece platili. Zjistila jen, že Maxmilián opravdu pracuje pro skupinu, která měla ve svých rukou velké zakázky, jež zajímaly její vlivné mecenáše. Ale nechala se unést

situací, což samozřejmě nemohla nikomu vyprávět. Cítila se po dlouhé době tak bezstarostná. Začalo to už při večeři v její oblíbené trattorii. Jídlo bylo skvělé a Max to dokázal ocenit. Výběr vína nechala na něm a byla překvapená, že vybral italské víno, které neznala a které bylo vynikající. Po předkrmu a druhé skleničce se začala smát, a ač mluvili anglicky, docela dobře rozuměla všem narážkám a elegantním lichotkám. Max hovor občas proložil italštinou, kterou neuměl, ale byl schopen ji použít v těch správných okamžicích. Říkal schválně *señora* místo *signora* a *gracias* místo *grazie*. Říkala mu, že to je španělsky, a on opáčil, že to stejně byla římská kolonie a že *gracias* se používá v latinské liturgii. Proto tedy, když má zjevení, tak to může použít. Pozdě v noci, když přecházeli Arno po Ponte Vecchio k Maxmiliánovu hotelu, opřeli se o kamenné zábradlí mostu a poslouchali zpěváka výborně zpívajícího britský hit. „...so maybe tomorrow I'll find my way home...“ Vklouzla dlaní do jeho a přitulila se k jeho boku. Políbil ji do vlasů.

Chiara žila ve Florencii celý život a obloukem se při schůzkách s muži vyhýbala právě mostu Zlatníků. Ten patřil cizincům, oni se scházeli na místech, která zůstávala turistům skrytá. Když dospěla, místo na romantické procházky po městě chodila do barů a restaurací.

„Nedáme si ještě někde drink?“ sklonil se k ní Max.

Zavrtěla hlavou. „Nechci už nikam do baru...“

„Tak půjdeme ke mně?“

„Ano, půjdeme...“ řekla Chiara s očima upřenýma do země, jako by se styděla. Chtěla s ním být o samotě, i když věděla, že to nemá žádný smysl. Nebo možná právě

proto? Zároveň cítila, že by s ním chtěla strávit o něco víc času, trochu ho poznat. Nebyla nezkušená holčička, aby nevěděla, že teď poznala jen to nejlepší z něj a že je to jen hra. Ale nemohla si pomoci.

Pomalou odcházel z mostu a dali se doleva k Uffizzi. Trochu si zašli, ale Max se chtěl ještě projít pod Starým palácem za tmy. Vzdálili se od řeky a zahruli do podloubí galerie. Po rovné mramorové podlaze se jí šlo i ve vysokých podpatcích výborně. Max se ptal na různé věci z historie Florencie, až jí bylo trapně, že vše nevěděla. Bylo na něm vidět, že má to město rád. Vyprávěl o tajných chodbách mediceských, které vedou od Uffizzi přes Ponte Vecchio až do kaple na druhé straně řeky. Chiara si na to matně vzpomněla. Uvědomila si, že jsou věci, které by chtěla vidět a které jí unikly, i když ve Florencii žije. Před sochou Davida se zastavili a on ji zezadu chytil kolem pasu a přitiskl ji k sobě. Cítila se šťastně. Otočil ji k sobě, uchopil její tvář do dlaní a pozoroval ji. Lehce ji políbil a hned zas kráčeli dál. Do hotelu Savoy Rocco Forte to byl kousek. Prošli jen kousek hlavní třídou, kde se procházelo už jen pár zasněných dvojic, a na náměstí Republiky a rohu via Roma stál hotel. Zlatě svítící, prosklený vchod byl klidný. Max šel první a jen se v krátkosti zastavil u recepcie, lehce se naklonil přes pult a usmál se na recepční. Žena jen zběžně koukla na Chiaru, z neutrálního pohledu se nedalo rozpoznat, co si o ní myslí. Dívka přemýšlela, jestli by se měla cítit nějak špatně. Nic necítila. Jen lehké, potlačené vzrušení. Jako by ani nebyla ve svém těle. Byla jen trochu v náladě, což by jí nemělo omezovat. Vždy když se napila víc, než u ní bylo obvyklé, se u ní kupodivu zvýšila míra

ostrážitosti, zvláště vůči mužům. Nyní se ale nic takového nedostavovalo.

Nastoupili do výtahu. Max se proti ní opřel ramenem o stěnu a prohlížel si ji. Neřekl ani slovo. Nevěděla, jestli jen pozoruje, jak se bude chovat. Čekala, že něco řekne. Chtěla vědět, co si myslí. Zdálo se jí, že se pobaveně pousmál, byl to jen letmý záchvěv. Nelíbilo se jí to. V ten moment výtah cinknul a dveře se otevřely. „Don't worry...“ zašeptal a letmo jí položil dlaň zezadu nad pas. Byla vyvedená z míry. Co to má znamenat? Hodně dlouho už necítila při setkání s mužem takovou nejistotu.

Dorazil na I Roveri, projel závorou zabezpečeným vjezdem, kde nahlásil své jméno, a poté obkroužil parkoviště, až zastavil před obchodem s golfovým vybavením. Hlavní budova stála jen pár desítek metrů od něj. Jeho maserati nijak zvlášť nevybočovalo z vozového parku, který byl odstaven všude kolem. Zamířil bez dlouhého váhání k hlavnímu vchodu. Nejdříve chtěl vyřídit všechny detaily a dostat informace o dalším průběhu plánované schůzky. Vlastně ani nevěděl, jestli opravdu půjde na hřiště. To by ho mrzelo, rád by samozřejmě viděl a cítil neznámé hřiště, ale hlavně by se rád prošel a trochu se protáhl. Po krátkém spánku a následné dlouhé jízdě autem se cítil rozlámaný.

Vzduch voněl jinak než ve Florencii. Byl lehký a svěží, bylo poznat, že Alpy jsou blízko. Celkově bylo chladněji, ale nijak nepříjemně. Na recepci oznámil své jméno. Recepční okamžitě zareagoval, ukázal Maxovi cestu do klubovny, vyšel zpoza pultu a kousek ho doprovodil. Prošli do haly, která měla velmi vysoký strop, ale nepůsobila

neútně. Po pravé straně se táhla řada velkých oken, ze kterých bylo vidět na prostornou terasu, plnou ratanového venkovního nábytku, a za ním již svítila čerstvá zeleň golfových loch. Zaregistroval, že na terase byly obsazeny jen dva stoly. Do prostoru haly byly rozmístěny tři velké, tmavě hnědou kůží čalouněné sedací soupravy. V levém rohu místnosti, oproti vchodu od recepcy, stál masivní a dlouhý rohový bar. Na podlaze ležely tlusté koberce v tlumených barvách světle béžové a modré. Max ještě přímo proti sobě zaregistroval vchod do další místnosti, kterou správně odhadl na restauraci.

Na pohovce při stěně s okny obrácenými na hřiště seděli dva muži. Jeden zády v křesle s vysokým opěradlem, takže mu nebylo vidět do tváře. Muž, který seděl tváří ke vchodu, Maxe zaregistroval, rychle něco řekl svému protějšku a zvedl se se vstřícným gestem vůči pomalu přicházejícímu Maxovi.

„Buon Giorno, Mister Max?“

„Si, buon giorno Voi...“ odvětil Max italsky a okamžitě požádal muže o možnost mluvit anglicky.

„... ó, samozřejmě,“ odvětil muž, „váš pozdrav zněl tak italsky, že jsem si myslel...“ nedokončil větu a s úsměvem pozval Maxe ke stolu, odkud se právě zdvíhal druhý muž a měl se k odchodu. Otočil se k Maxovi a ten v elegantním plavovlasém muži s delšími vlasy a ostře modrýma očima poznal bývalého šéfa jedné ze stájí formule 1, Lucu di Ermanno. Podal Maxovi ruku: „Jaká byla cesta?“ „Cesta je vždy dobrá, když můžete jet po dálnici podél pobřeží... s maserati...“ sebevědomě se usmál Max, dobře si vědom toho, že Di Ermanno je nyní ve vysoké funkci ve Fiatu a že

Maserati spadá do stejného koncernu. „Lepší by byla snad jen v F12...“ Podle reakce poznal, že trefil do černého a že zbrusu nový typ Ferrari Berlinetta – tento typ byl na trhu jen krátce –, který stál venku na parkovišti, je jeho.

Luca se široce usmál, zvedl na svého kolegu významně obočí a pomalu odcházel. „Tak možná večere?“ použil italské slovo *cena* a zvedl ruku k pozdravu.

„Moc se omlouvám, ale ještě jsem se nepředstavil,“ otočil se k Maxovi muž, „jmenuji se Ricardo, Ricardo Trozzi...“

„Maxmilian Roth, moc mě těší. Připravil jste mi pěkné přivítání, hned takovou osobnost,“ usmál se Max.

„Takových asi nyní potkáte víc, mister Max. Mám veškeré informace, které potřebujete, a jsem připraven vám vyjít maximálně vstříc...“ Ricardo italsky protáhl slovo *mistér*.

„To je milé, jsem rád, že jste dostal správné informace, ale raději ještě jednou vše probereme, aby nedošlo k omylu. Mám také oprávnění sám určité detaily vyjednat a odsouhlasit, případně navrhnout protislužbu či si vyslechnout vaše přání.“ Max schválně nepoužil slova požadavky, zatím nechtěl nijak hrotit atmosféru ani se plácát po ramenou a hrát si na všemocného.

„Ale to bychom mohli nechat na později, co říkáte? Jistě by vás zajímalo I Roveri...“ poslední slova řekl Ricardo s krásným důrazem, přesně tak, jak by měla znít italština.

„Ricardo, budu samozřejmě velmi rád. Půjdeme sami?“

„Ano, měli bychom mít teetime za půl hodinky. Jestliže byste chtěl více času, zařídím to.“

„Ne ne,“ odvětil Max, „to mi vyhovuje. Jen bych se rád někde převlékl. Sejdeme se zde?“

Ricardo odpověděl, že se přece nebude převlékat u auta. Ukázal mu šatny s WC a sprchou a dohodli se, že se sejdou za chvíli u baru v klubovně a zkusí stihnout ještě kávu. Do malé šatny vedly tři schůdky z prostorné chodby s mramorovou podlahou a stěnami pokrytými fotkami vítězů golfových turnajů, historickými diplomy a různými dokumenty, vztahujícími se k historii klubu. Max zběžně zkontroloval telefon. Byl tam jen vzkaz od ředitele. „Vše OK?“

Odepsal, že je na místě a jde s kontaktní osobou na hřiště. „... to je život!“ přišla odpověď od člověka, který to všechno způsobil. Max si přesto uvědomoval, že je jen pěšákem ve hře, která ho může vynést nahoru nebo smést. Chtěl vlastně nahoru? Ano, chtěl peníze a chtěl klid. To teď opravdu dohromady nešlo, ale utěšoval se vidinou svobodného života, který měl naplánovaný po dokončení mise. Zároveň si uvědomoval, že ho tenhle zábavný životní styl může pohltit, nevypadá ani nijak nebezpečně, zvláště když všichni dostanou, co chtějí. Ale co když nedostanou? Koho budou vinit? „Za to riziko to stojí,“ usoudil Max polohlasně a utáhl si opasek kalhot. Vyběhl ze šatny k autu, vyzvedl si bag s holemi a vše srovnal na vypůjčený vozík. S Ricardem se dohodli, že půjdou pěšky a nebudou brát elektrickou buggy. Obešel z pravé strany hlavní budovu úzkou cestičkou, lemovanou hustým rozkvetlým křovím, které bzučelo skrytým hmyzem. Podél stěny se dostal na terasu a vozík postavil před vchod do klubovny.

V ratanových pohovkách sedělo několik lidí v oblečení na golf a velmi relaxovaně lelkovali či diskutovali nad počasím, jídlem, hrou nebo bůhví čím dalším. Na blíz-

kém greenu právě končil flight a noblesní postarší muži si sundávali čepice a potřásali si rukama. Max vstoupil dovnitř. Ricardo už postával u baru. Měli ještě čas dát si malé voňavé espresso. Za barovým pultem obsluhoval chlapík velmi podobný Lucovi, stejný typ, a vypadal, že je zde doma. Cestou na hřiště se Max dozvěděl, že to je provozovatel restaurace na hřišti a velmi uznávaná osobnost gastronomie nejen v oblasti Piemontu.

Oba muži pomalu dopili kávu a přesunuli se na první odpa-liště. Během několika prvních jamek, potom co probrali obvyklé zdvořilostní fráze ohledně golfového handicapu, rodiny a byznysu, se začali dostávat k předmětu jejich setkání. Max měl za úkol ověřit nabídku, kterou obdržel *ředitel* od svých kontaktů v Itálii. Týkala se investice v tomto kraji. Vše bylo vázáno na budoucí obchodní možnosti, na které měl *ředitel* vliv. Max nejdříve jen tušil, o co by se mohlo jednat, a vypadalo to, že ani sám *ředitel* nevěděl přesně, co bude nabídka představovat.

Maxovi se hra poměrně dařila. Spadla z něj únava z cesty i z napůl probdělé noci. Uvědomil si, že neodpověděl Chiaře. Odepíšu, řekl si. I když měl pocit, že lepší by bylo dále nic neprotahovat. Ale kdo ví, přece jenom je v tom i byznys. Může znovu nastat příležitost, kdy se setkají, a v tom případě by mělo být vše korektní.

Hřiště bylo nádherné. Vzrostlé stoleté duby, podle kterých se jmenoval celý areál, lemovaly poměrně úzké ferveje. Lehký svěží větřík si pohrával s listy, mezi kterými probleskovalo příjemné slunce. Krátký, ostře zelený trávník se pod nohama pohupoval, jako kdyby ležel na vodě. Max zahrál dlouhý míč až na green a potěšeně si odfoukl. Ohlédl

se na druhou stranu ferveje, kde odehrával svůj míč Ricardo. Nevedl si vůbec špatně, bylo vidět, že hraje s lehkostí a že už má něco odehráno. Jako pravý Ital byl skvěle oblečen. Jinde by sice vzbudil malinký rozruch, ale zde v Itálii a na golfovém hřišti zvlášť červené kalhoty a tmavě modrá vesta se žlutými kostkami vypadaly patřičně. Ricardo byl střední postavy a zezadu působil, díky štíhlým nohám a malému pozadí, mladě. Vpředu se ale rýsovalo malé břicho a v obličejí se objevovalo pár vrásek. Odhalené předloktí naznačovalo sportovní zaměření, při každém uchopení golfové hole se pod kůži napnuly provazce šlach a svalů. I širší ramena prozrazovala utajenou sílu. Oči měl tmavé, stejně jako prořídle vlasy, samozřejmě napomádované dohladka. Při rozhovoru se vždy přirozeně usmíval a nepůsobil nijak strojeně. Jak se Max dozvěděl, měl Ricardo dvě menší děti, a jak sám řekl, krásnou a hodnou ženu. Možná i díky tomu působil velmi vyrovnaně a věrohodně.

„Takže, Maxi...“ začal hovor Ricardo, když se spolu přesunovali na další odpaliště, „chtěl bych vám nastínit možnost investice, kvůli které jste, předpokládám, přijel.“

„Jistě, jistě, jsem zvědav...“

„Rád bych vás vzal zítra na výlet do Piemonte a ukázal vám jednu možnost, která se nenaskytá každý den. V podstatě je to v dnešní době velká rarita.“

Už to začíná, pomyslel si Max. Staré triky. Tak to nebude zábavné, až je pošlu k šípku... „Můžete mi něco nastínit? Nerad bych vás obíral o čas. Je možné, že se nám do toho nebude chtít,“ použil záměrně slovo my, „nebo nebudeme dostatečně finančně silní...“

„Nene, prosím, nás obtěžovat rozhodně nebudete a tyto

záležitosti potřebují svůj čas, otázka výše investice nyní není na místě...“ reagoval okamžitě, ale s klidným hlasem Ricardo.

Max se postavil na odpaliště a říkal si, že nakonec není nejlepší chodit na golf vyjednávat obchodní záležitosti. Jakákoliv nervozita se okamžitě projeví při hře. Soustředěně odehrál míček a oddechl si, byla to krásná rána. Anebo to naopak pomůže, pousmál se v duchu. Čekal na Ricarda a tomu se odpal povedl také náramně.

„Jde o starou usedlost s vinicemi a zavedenou značkou barola. Opakuji, je to příležitost, která se zde v podstatě nevyskytuje.“

Max tlačil vozík a hledal v trávě míček „To zní zajímavě, ale podobná možnost přece musí zajímat silné vinaře či obchodníky tady v Itálii...“

„Je to záležitost postavení prodejců u nás. Při takovém obchodu nastávají různé tlaky, čemuž se chce nynější majitel vyhnout.“

„Dobře tedy, moc se těším, barolo mám rád!“ usmál se Max a pomyslel si, že jde zřejmě o prodej z donucení, že současný majitel je buď zadlužený, nebo je v hledáčku policie nebo mafie. To by znamenalo široké vyjednávací možnosti.

Došli na green a dohrávali s pohledem na zasněžené vrcholky Alp v namodralém oparu v dálce. Tlachali o různých tématech, o fotbale, o cestování, o životě. Bylo to příjemné odpoledne. Po poslední jamce se zastavili ještě na kávu. Dali si k ní menší sklenku na oslavu, Max nakonec prohrál, ale s minimálním rozdílem. Podezíral Ricarda, který hříšně znal, že schválně nevyužil všechny svoje možnosti. Ale co, hlavně že jsem si hezky zahrál, řekl si a usrkával kávu a pozoroval hráče končící na stejné jamce. Dal si

malou skleničku voňavé a ostřejší grapy, kterou měl rád. Domluvili se, že Max se vysprchuje až v hotelu. Max naložil své věci do maserati a Ricardo jel před ním, aby ho k hotelu dovedl.

Hotel Bella Rosina ležel v národním parku, jehož součástí byla i golfová hřiště, jeli k němu asi dvacet minut. Ricardo zařídil vše na recepci, která se nacházela v jakémsi pavilonku mimo hlavní budovu. Stálo zde několik pohovek a malý bar. Muži se rozloučili s tím, že se v devět večer sejdou na večeri v klubovně golfového klubu a že taxi bude na Maxe čekat patnáct minut před devátou u recepcce.

Max se ubytoval ve vkusně zařízeném, nijak rozlehlém pokoji s velkou postelí a zkosenými stropy. Z okna viděl na nádvoří hotelu, které bylo dlážděné malými šedivými a okrovými oblázky. U příchodu před recepcí stála uprostřed plochy žulová kašna, použitá jako obří květináč pro rozkvetlý nevelký strom. Její hrana byla poměrně široká a na kamenných deskách byly rozloženy červené polštářky na sezení. Nádvoří uzavírala ze tří stran do písmena U stavba hotelu a u jedné ze stran právě dělníci likvidovali velký party stan, zřejmě po nějaké slavnosti nebo svatbě.

Max si vyskládal věci do koupelny a do skříně a s potěšením na sebe pustil proud vody ze sprchy. Potom si lehl na postel a otevřel počítač. Vzpomněl si, že neodpověděl Chiaře. Vzal telefon do ruky a projel si poslední zprávy. Otevřel tu od Chiary. Ano, byl to hezký večer i noc. Zamyslel se, co ji napíše. Nechtěl ji urazit a odmítnout, ale ani ji dávat nějakou naději. Proč si vlastně myslím, že nějakou naději chce, proboha? Uvědomil si, že by měl být pokornější. Napsal tedy: „Chiaro, i já děkuji za hezký večer

a krásnou noc! Moc rád jsem tě poznal a doufám, že se zase někdy potkáme...“ Překontroloval text a zmáčkl tlačítko. Počkal na potvrzení o odeslání a telefon hodil na polštář vedle sebe. Založil si ruce za hlavu a koukal do stropu. Zavřel oči a na chvíli usnul.

Po deváté hodině vešel Max do restaurace přes známou klubovnu a rozhlédl se. Prostor byl poloprázdný, u stolu sedělo několik hostů, evidentně členů klubu, jelikož rozprávěli s vysokým elegantním majitelem restaurace o hře, smáli se a vůbec bylo poznat, že se všichni znají. Jakmile ho elegán zpozoroval, okamžitě k Maxovi vykročil. Věděl o něm, jelikož se netvářil nijak překvapeně.

„Dobrý večer, vaše společnost sedí zde.“ Ukázal do rohu místnosti k velkému kulatému stolu. U stolu bylo jedno volné místo. Pro něj. To znamenalo, že je ve významné pozici, protože už měl možnost poznat, že v Itálii se lidé najednou u stolu nesejdou včas snad nikdy.

První se zdvihl Ricardo a vykročil vpřed, aby se s Maxem přivítal. U stolu seděli ještě dva muži a dvě ženy. Po pravé straně Max rozpoznal Lucu di Ermanno. Luca mu potřásl pravicí a přivítal ho s tím, že už se znají. Když si uvědomil, kdo je manželský pár, muselo být na něm překvapení znát, i když se okamžitě začal usmívat. Ricardo se ujal představování: „Takže, mister Max, tyto naše dobré přátele vám zřejmě představovat nemusím...“ evidentně si užíval rozpoznatelného Maxova strnutí.

„To opravdu ne,“ odvětil Max, „pana Zajíce u nás zná opravdu každý a jistě ne jen u nás... Je mi ctí, že vás poznávám osobně,“ obrátil se již česky na Petra Zajíce, známého v místě spíše jako Capo Pierre.

„Také mě těší, jsem moc rád, že potkávám krajana. Musíte nám povědět, co je doma nového. Já jsem Petr,“ nabídl okamžitě Maxovi tykání. Ten věděl, že to není žádný velký projev náklonosti, ale italský zvyk. A stejně si s ním potykala i Petrova žena Jana. Ve skutečnosti vypadala mnohem líp, než ji Max vídal na fotkách bulvárních časopisů. Manželé působili velmi kultivovaně a elegantně a později zjistil, že Pierre má i velké osobní charisma a kouzlo. Vtipně a s velkou nonšalancí se zapojoval do hovoru a přebíhal z italštiny do češtiny a částečně i do angličtiny.

Druhá žena patřila k Lucovi dí Ermanna a byla naprosto nádherná. Odhadoval její věk na něco okolo třicítky. Měla dlouhé rovné vlasy medové barvy a velmi výrazné, až tyrkysově zbarvené oči. Plné rty při představení odhalily bezchybný zářivý úsměv. Luca ji představil jako Claudii, svoji přítelkyni. „Ten má život...“ pomyslel si Max a stiskl Claudii ruku. Měla pevný, ale ne přehnaně tvrdý stisk. Všiml si, že má hodinky na pravé ruce. Byly to velmi decentní cartieri. Při představování vstala a byla tak vysoká, že málem hleděla Maxovi do očí. Ovšem bylo třeba počítat s podpatky, které zůstaly skryté pod stolem. Na sobě měla černou obepnutou košili se zvláštním volánem přes zapínání, snad se tomu říká fiží... vzpomněl si na Filemona z Belmondova filmu *Zvíře*, který měl herci podat právě fiží. Bleděmodré... Košili měla Claudia zapnutou až ke krku, který vroubil podobně zdobený drobný límeček. Max si nikdy nepomyslel si, že by košile mohla působit tak obrovsky sexy. Zvýraznila Claudiiny ladné paže, útlá záda a přiměřeně velká ňadra.

Ke stolu přistoupil majitel restaurace a jal se se společností rozprávět v italštině. Působilo to jako sešlost velmi dobrých až rodinných přátel. Max měl po pravé straně Lucu di Ermanna s jeho přítelkyní, po levé pak paní Janu s Petrem. Naproti seděl Ricardo. Měl chvíli času si všechny prohlédnout a zase jednou si říkal, jak zajímavou má teď práci. Fotbalista zde byl evidentně proto, aby se Max cítil dobře, a buď nebyl vůbec informovaný o obchodním jednání, nebo to dobře skrýval. Začátek hovoru se nesl ve znamení golfu. Zajíc v golfovém komplexu bydlel, a jak se ukázalo, propadl kouzlu golfu natolik, že byl na hřišti pomalu každý den. Jeho manželka to s jistou nevolí ve výrazu potvrzovala. Téma se očekávaně stočilo k českým novinkám a Max po několika větách zjistili, že mají i pár společných známých.

„Co vás sem vlastně přivádí?“ zeptala se spontánně paní Jana a ze shovívavého pohledu Petra bylo jasné, že opravdu netuší, o co jde. Tím, že vedli rozhovor v češtině, se Max nemusel ohlížet na to, jestli Ricardo znervózní, ale stejně se chtěl držet dál od důvodu jeho pobytu.

„Zastupuji investorskou skupinu a hledáme zde nějaké vhodné příležitosti k investicím a zajímavým obchodům. Dostali jsme kontakt na Ricarda přes společné známé, byl jsem zrovna ve Florencii, tak jsem se vydal rovnou sem...“ Polopравdou nic nezkažíš, řekl si Max. „Zatím jen tuším a jsem velmi zvědav, o co jde...“

Petr se obrátil k oběma Italům a začal s nimi probírat tuto novinu. Nijak je to nevyvedlo z míry. Max mezitím zapředl hovor s Claudií. Končila právě vysokou školu, jestli dobře porozuměl, mezinárodní vztahy. V duchu si

řikal, že právě začala praxi. Byla velmi milá a působila inteligentně. Na Italku mluvila rozvážně a měla hlouběji posazený hlas. Všiml si mateřského znamínka uprostřed levé strany elegantní šíje. Měl podobné. Zpozoroval, jak zaostříla na to jeho a povytáhla obočí. Jen na chvíli. Kdyby ji potkal někde sám, hned by měl téma: „Nejsme nějaký příbuzní? To by mě, při vaší kráse, velmi mrzelo. Nějaký starý šlechtický rod?“ Ve světle Lucovy konkurence ho to ale ani nenapadlo. Lucovi bylo okolo šedesáti let, ale vypadal skvěle. Živý projev při hovoru a přitom na Itala klidná gesta rukou. Maxovi něčím připomínal Karla Gotta. Chlap, který má odžito, ale neřekl ještě poslední slovo. Nakonec mu ani nepřišel nijak divný jejich věkový rozdíl. Taková oboustranně výhodná symbióza. S velmi hezkým vztahem. Jejich chování bylo naprosto přirozené.

Během hovoru obsluha donesla předkrm, mozzarellu na několika lístcích salátu, pár kapek balsamica a pár kapek tmavě zeleného olivového oleje. Bez okolků se dali do jídla a dál probírali vše možné. Max zaregistroval, jak se Luca naklonil k Ricardovi a ten mu krátce přikývl. Poté se Luca se skleničkou v ruce obrátil k Maxovi a lehce si ťukli křupavě svěžím Arneis. „Jak vám chutná víno, Maxi?“

„Je skvělé, přesně na takové jsem měl chuť... Výborné.“

„Maxi,“ Luca mluvil tlumeně a Max si všiml, že ostatní dál konverzovali v italštině a nevíšmali s jich. „Ricardo vám nastínil nějakou možnost pro vaše investice. Týká se to i mě.“

„Aha, rozumím, jde o vaše majetky...“

„Ne tak docela, jsou rodinné, k části mám dispoziční právo. Všimněte si prosím etikety vína, které pijeme.“

Max otočil láhev k sobě. Bledě modrá etiketa Arneis Langhe nesla název vinařství Barone di Ermanno. Teď se musel Max pevně ovládat. „Je na prodej?“ pronesl klidně a doufal, že bez toho, aby Luca poznal vzrušení v jeho hlase.

Ten vzal láhev do obou dlaní a s pohledem upřeným na etiketu kývl. „Nebude to tak jednoduché, nemůžeme a nechceme vinařství prodat italským investorům, je to rodná tradice, ani uvnitř naší rodiny nebude vše jen tak...“

„To chápu, Luco. Jistě to nebudeme probírat zde, ve společnosti. Každopádně přepokládám, že zítřejší výlet bude na místo, že?“

Luca s úsměvem kývl. „Potom bych vám předložil podmínky.“

Tímto di Ermanno uzavřel diskuzi o obchodě a otočil se k Claudii, aby jí něco zašeptal do ucha. Žena krátce pohledem spočinula na Maxovi a kouzelně se usmála. Max se raději otočil k ostatním spolustolovníkům a pozoroval číšníky, kteří jim přinášeli další chod, rizoto s rozpuštěným sýrem robbiolla. Jako další byla hovězí tagliatta z místního plemena krav a k tomu se podávalo deset let staré barolo ze zmiňovaných vinic. Jakmile jej Max ochutnal, investice se zdála hned zajímavější. To víno bylo neuvěřitelné. Hřejivá sametová vůně ho okamžitě přiměla k dalšímu zkoumání. V ústech mu explodoval koncert intenzivních chutí, jednou cítil lékořici, potom višně, potom rozmačkaný rybíz, chuť přetrvávala nekonečně dlouho a sváděla k dalšímu a dalšímu loku. Neměl důvod skrývat nadšení. Tím se u stolu nálada již úplně uvolnila a Luca spokojeně pokyvoval hlavou nad tím, že první krok byl úspěšný.

Claudia se omluvila, zvedla se od stolu a zamířila na to-

aletu. Max byl otočen k paní Janě a pohledem doprovodil odcházející ženu. „Panejo...“ uklouzlo mu. Jana i Petr se srdečně, ale decentně rozesmáli. Luca se bavil s Ricardem a nic nezaznamenal. Claudia byla opravdu nádherná a věděla to. Naprosto sebevědomá a přitom měkká chůze prozradila dobrou kondici. Občas je u dam okamžitě poznat, že nejsou při chůzi na vysokých podpatkách ve své kůži, Claudie ovšem byla zcela suverénní.

Společnost již uvolněně seděla u perfektní malé kávy a sladkých pannacottách s malinami a ostružinami. Dohodli se, že před odchodem si dají ještě grappu a že zítra vyjedou někdy dopoledne, žádné časné stávání. Max to přijal s povděkem, cítil se hodně unavený. Přistavené taxi ho vezlo podél dlouhé kamenné hradby k bráně do přírodního parku, kde byl jeho hotel. Zkontroloval telefon a vyřídil několik málo esemesek.

Padl do postele a po tvrdém spánku se probudil až ráno kolem osmé hodiny. Cítil se skvěle. Rychle skočil do sprchy a seběhl dolů na snídani. Sedl si do proskleného pavilonu, ze kterého bylo vidět na hotelový bazén a za ním na blízký palouk a lesík. Měl docela velký hlad, dal si vejce do skla s parmezánem, potom dva croissanty s meruňkovou marmeládou a k tomu dvě kapučína. Od Ricarda dostal zprávu, že ho vyzvednou před jedenáctou hodinou. Měl tedy spoustu času. Dosnídal, přehodil si přes sebe lehký svetr, který si prozíravě vzal s sebou, vyšel z nádvoří hotelu a vydal se projít po okolí.

Příroda okolo byla zvláštní směsicí známých stromů a rostlin, která ale v tomto pod alpském regionu působila jinak než doma. Hmatatelně cítil, jak vše okolo pulsuje

energií, do svěžího studeného ranního vzduchu se, zatím nesměle, opíralo slunce a nebe bylo jako vymetené. V kuželech světla pronikajících na kraje lesa, podél kterého vedla hlinitokamenitá cesta, se to hemžilo drobným létavým hmyzem. Po pravici měl vysokou trávu neupravené louky, která byla protkána modrými, žlutými a jinak barevnými květy, nad nimiž poletovaly včely z blízkého úlu. Nikde nebylo ani živáčka. Max vdechoval plnými doušky voňavý svěží vzduch, který byl tak hutný, že chutnal jako nějaká bylinková limonáda. Rozhlížel se po okolních kopcích, porostlých listnatými stromy, které byly občas i slyšet, když vítr donesl zvuk šelestících listů až k němu. Přešel asfaltovou příjezdovou cestu a zamířil úzkou stezkou k jezírku, které spíše tušil, než viděl. Jezírko nebo malý rybník napájel drobný potůček, po obou stranách zakrytý vrbami. Vrby doprovodily potok až do jezírka, nahnuly se nad vodní hladinu a celý ho obklopily. Takhle po ránu to bylo velmi poetické a Max si uvědomil, jak se mu vlastně líbí v každé zemi, kde najde podobný kout, který jen tak je a možná dělá radost nějakému člověku, jenž sem chodí přemýšlet nebo se o něj stará. V Praze měl takový kout v uličkách, které vedly od přepychových restaurací a obchodů v centru Starého města k polozapomenutému Anežčinu klášteru. Náhodou zjistil, že jsou to ta proslulá Stínadla, úzké uličky zahrazené kovovými sloupky proti vjezdu aut, ve kterých se málokdo vyznal, snad jen někdo, kdo zde bydlel a věděl, že se tudy dá projít rychleji než po širokých plných ulicích. Byly to sice jen dva nebo tři úzké, do žlutých oprýskaných zdí vměstnané rozbité dlážděné chodníky, ale člověk mohl nakouknout do dvorků a utajených neudržovaných zahrad,

plných vysokého plevele, a nahlédnout do oken, ze kterých se ozýval cinkot sklenic, porcelánu a hrnců či zvuk televize, nebo v nich mohl zahlédnout pověšené prádlo. Když prošel okolo vchodu do kláštera, objevil skryté zanedbané prostranství před kostelem. Masívní zchátralou zdí sousedilo s rušnou pobřežní komunikací, ale vypadalo jako místo z nějakého zapomenutého koutu země.

Max pomalu došel po asfaltové silnici zpět do hotelu a zamířil na pokoj se převléct. Pak si na recepci dal ještě jedno espresso. Viděl, jak na cestě zastavil hnědý bentley, limuzína. „Tak to bude s plnou parádou...“ zamumlal si pro sebe a došel k autu. V autě na zadní sedačce seděl Ricardo a stažených okénkem ho vyzval, aby si přisedl.

„Jak jste se vyspal, Maxi?“ zeptal se hned po pozdravu Ricardo.

„Výborně, Ricardo, golf, skvělé jídlo... A víno... A ten vzduch, trochu jsem se po snídani prošel, je tu nádherně!“

„Je vidět, že jste plný energie, Maxi, to rád slyším. Čeká nás příjemný den vzhledem k tomu, že máte rád víno. Pochopil jsem to správně, že...“

Max cítil, že Ricardo si na nic nehraje, že chce sice něco prodat nebo prodej zprostředkovat, ale přitom si nemusí něco dokazovat. Max měl pocit, že je mu sympatický.

Cesta byla sice delší, ale protože jeli Maxovi neznámou krajinou, nenudil se. Vrcholky Alp nechali za sebou a pomalu se dostávali do zvlněné krajiny plné života, malých domků i větších venkovských usedlostí. Jakmile sjeli z dálnice, začala se silnice kroutit, stoupat a klesat a po stranách se začaly objevovat vinice. Potom již názvy jednotlivých vesnic připomínaly spíše označení vín z na-

bídek těch nejlepších restaurací. Max si všímal venkovské atmosféry, míjeli cyklisty jedoucí s košíkem plným pečiva, v příkopu u silnice starší muž sekal trávu, všechno působilo velmi obyčejně. Max se sám sebe ptal, co vlastně čekal. Podsklepené aristokratické paláce jako v hlavním městě šampaňského, Epernay? Ne, tahle atmosféra mu byla bližší.

Vjeli do vesnice Annunziata, projeli návší a u žlutého stavení se dali doleva. Úzkou asfaltovou cestou vyjeli na kopec k usedlosti a vjeli na menší nádvoří. Po obou stranách stály žlutě omítnuté budovy a před nimi se otevíral velkolepý výhled do krajiny. Pravá budova měla v patře velká francouzská okna, za kterými bylo možné rozpoznat zařízenou místnost. K části budovy otevřené výhledem do krajiny byla přistavena zasklená terasa. Max vyskočil z auta, aby se protáhl, a okamžitě ho zaskočil poměrně ostrý vítr, takže si raději oblékl lehkou bundu. Ricardo vystupoval s telefonem u ucha a pohlédl do patra pravé budovy, kde Max zaregistroval za prosklenou stěnou Lucu di Ermanno. Gestem ukazoval okolo domu a zároveň pokynul Maxovi.

Prošli po šterkové cestě až ke vchodu, kde jim v ústrety vyšel mladý muž s tmavými, polodlouhými vlasy spadajícími v patce nad pravé ucho. Byl menší postavy, civilně oblečený v džínách a šedivém svetru. Představil se, ale Max jeho jméno nezachytil. Vedl je nahoru po dřevěném schodišti a Max zaregistroval v levé polovině budovy vstup do sklepů s průhledem na řadu obrovských dubových sudů. Všichni vešli do velké prosklené místnosti. Po levé straně stál malý pult, kde byly připraveny otevřené lahve vína a další byly naskládány ve vinotéce za pultem. Na přistaveném křesle seděla mladší žena a hrála si s asi čtyřletým

chlapečkem, který zápasil s otvírákem na víno a pokoušel se nasadit vývrtku na láhev. Max si jen všiml, že to je barolo za nějakých padesát, sto eur.

Uprostřed místnosti stál čtvercový dubový stůl obklopený polstrovanými dřevěnými židlemi s renesančními květinovými vzory. Na stole byly připraveny sklenice a karafa s vodou a několik talířů s antipasti. Celá pravá stěna byla prosklená až k podlaze, stejně jako zadní stěna, od které je před chvílí zdravil Luca. V zadní části místnosti byl nízký kulatý stůl a u něj čtyři od pohledu pohodlná křesla. Od nich přicházel Luca a široce se usmíval. Z jednoho z velkých křesel se zvedala i Claudie. „Maxi, jaká byla cesta?“

„Díky skvělé společnosti,“ obrátil se Max s úsměvem na Ricarda, „velmi příjemná a rychlá. Nádherná krajina...“

„To rád slyším, doufám, že se vám zalíbí ještě víc...“ udělal Luca narážku na příležitost, kvůli které se zde sešli. Claudia přišla blíž a po italsku oba návštěvníky pozdravila. Vypadala úchvatně. Měla na sobě lehkou halenku přepásanou páskem z broušené kůže, což zdůraznilo její štíhlou postavu. Tmavé legíny obepínající sportovně vyhlížející nohy končily v kozačkách na nízkém podpatku ze semišové, zrzavě zbarvené kůže. Vlasy měla volně sepnuté, aby jí nepadaly do očí. Byla ten typ, co jaksi mimochodem a nezúčastněně nosí neobvyklou krásu, jako by se nechumelilo.

Max si povšiml, že ho při polibku na obě tváře více stiskla a déle přidržela svou tvář na jeho. Chvíli se zamyslel, jestli se nespletl. Sledoval ji, jak se zdraví s Ricardem; měl pravdu. Zároveň se však mírnil i navzdory svému zdravému sebevědomí – kdoví co za tím je. Když jde o velké peníze, může se jednat i o vábničku. Nebo by se tím mohl

obchod zkomplikovat. Ale vzhledem ke svým pravomocem a možnostem individuálního rozhodování a doporučování projektů si s tím přestal lámat hlavu.

„Maxi, dal byste přednost nejdříve ochutnat víno, nebo byste raději začal prohlídkou sklepů?“ zeptal se di Ermano, zatímco se Ricardo přátelsky bavil s mladým párem, který evidentně patřil k domu.

„Myslím, že je evidentní, že výroba funguje a čísla mi stejně, přepokládám, poskytnete k nahlédnutí...“

„Ó ano, samozřejmě, mám pro vás připravené všechny podklady, ale myslím, že by nebylo od věci prohlédnout si celou usedlost... Je to zajímavé...“

Max přikývl, nakonec seděl pár hodin v autě a trochu se protáhnout nebylo špatné. Kromě ženy s dítětem šli všichni. Postavili se k tabuli s plánem vinařství a rozhlédli se po krajině.

Krajina působila velmi příjemně a elegantně. Zvlněné mírné kopce byly pokryty řádky vinné révy, občas bylo možné zahlédnout další dvě nebo tři vinařské usedlosti. Vanoucí vítr byl poměrně ostrý, Max by ho ve vinné oblasti nečekal. Ale jak již věděl, na víno to nemělo žádný dopad, právě naopak.

Po levé straně jejich výhledu ležel nejdůležitější bod vinařství. Nejslavnější a nejdražší vína se vyráběla z hroznů, dozrávajících na kopci, jemuž vévodil obrovský starý cedr. Prošli výrobnu, sklepy, ubytovací zařízení, které bylo součástí haciendy, i domácí prostory majitelů. Všude byla znát péče a dostatek financí. Maxe napadlo, proč vlastně chtějí prodat tento kousek úžasné půdy, který je spjatý s jejich rodem po tak dlouhý čas.

Přicházeli zpět na nádvoří, kde stál Ricardův Bentley, když uslyšeli syrový řev velkoobjemového motoru. Branou vjel poměrně rychle nádherný historický exemplář Jaguara E-type, kabriolet v klasické jaguáří tmavozelené barvě. Uvnitř seděli dva mladíci a okamžitě povykovali na mladého muže v šedém svetru, který skupinu celou dobu prováděl a který, jak během prohlídky Max zjistil, byl jedním z mladších členů rodiny di Ermanno. Jestliže ten jaguar byl originální, odhadoval jeho cenu okolo dvou miliónů euro.

Luca di Ermanno došel k vozu a Max pochopil, že v žertu mladíkům vyčínil, co že jim tahají nějaké cizí hračky na dvůr a že sem patří jenom Ferrari a že tedy zřejmě trpí nouzí, když si musí kupovat auto z Anglie a ještě bez střechy. To připomnělo Maxovi jeho otcem každoročně opakovaný vtíp, že se má špatně, když musí pít staré víno, jíst plesnivý sýr a jezdit s autem bez střechy. Max v duchu dodal, že také musí být po celý rok u bazénu, protože je pořád teplo, už od rána, tedy asi od deseti hodin, kdy vstává, je slunce moc ostré.

Zašli zpět do reprezentativní místnosti a usadili se za velký dubový stůl s připraveným jídlem. Bylo hodně po poledni a Max měl hlad, i když mu snídaně vydržela hodně dlouho. Jídlo se skládalo sice ze studených předkrmů, původně zřejmě bylo vše zamýšleno jako něco k zakousnutí k vínu, ale tím, jak se čas posunul, všichni to bez okolků brali jako obědové menu. Na začátek obsluha přinesla ochutnat bílé arneis, které pili na začátku včerejší večeře, každý si dal větší skleničku a víno se náramně hodilo k sušené šunce z Parmy, hovězí sušené bresaole, mozzarella prokládané šťavnatými rajčaty a lístky bazalky.

Na stole ještě Max našel mističku oliv, v proutěném košíku tři druhy pečiva, vedle stál obrovský skrojek z ještě většího kola parmezánu, dvě mističky s olivovým olejem a jemná směs krevet, opečených chobotnic a mušlí ve velkém hlubokém talíři, ve kterém se daly ještě rozpoznat sušená rajčata a bylinky. Na sýrovém talíři byly vyskládány sýry, o kterých jen odhadoval, co jsou zač, poznal robbiollu, asiago, trochu zralejší, ale nijak výrazně zapáchající talleggio a nakonec snad druh jakéhosi pecorina.

Společnost jedla pomalu a probírala různá témata, sport, rekreaci a velmi opatrně politiku, jelikož ani Italové, ani Max nevěděli, jak blízko má kdo k politickým představitelům své země. Po nějaké chvíli Luca di Ermanno vstal a poodešel k barovému pultíku. Vzápětí se vrátil s mladíkem ve svetru; oba nesli několik otevřených lahví červeného vína, které vyskládali na stůl. Luca i mladík se jali ostatním vyprávět o kvalitách a vlastnostech představovaných vín. Ricardo i Claudia zřejmě již vína znali, ale naslouchali a ochutnávali s velkou vášní, jak se na Italy sluší.

Maxmilián byl doslova unešený. Vína, která se mu dostala na patro, byla jedna z nejlepších, která kdy v životě ochutnal. Víno bylo jeho vášeň Už před současnou prací se o víno zajímal a tím, kam se dostal, a tím, že náklady na stravování byly zahrnuty do položky nutné reprezentace, za ten krátký čas ochutnal vína, ke kterým se před tím nedostal. V Itálii se pustil do objevování legend i tajných tipů od místních partnerů. Nedal dopustit na skvělá toskánská chianti, zvláště pak z nich odvozená brunella. V Montalcinu strávil několik dní a nechal si domů poslat mnoho kartónů těch nejlepších kousků. Zjistil, že platí čím dražší víno, tím

lepší kvalita. Měl ale rád i o poznání drsnější vína Nobile z Montepulciana, v nichž zase cítil vášeň a skrytou drsnost okolní krajiny. Před časem si dopřál kuchařský kurz na věhlasné usedlosti Banfi. Dalo mu práci ochutnat všechny jejich produkty, ale zjistil, že kvalita se nemusí podbízet nízkou cenou. Na doporučení zajel do méně známé oblasti kousek od Banfi, kde zašel do malého rodinného stavení stojícího na kopci, porostlém z části olivovníky a z větší části vinnými keři. Měl se ptát na Simona.

Pan Tonninelli pěstoval víno, o kterém věděli jen italští znalci. Seděl na terase, koukal na horu Amiata a pil víno, které dostalo po hoře jméno a obdivuhodnou chuť. Obsahovala kromě jiného i prastarou vulkanickou činnost vysokého kuželu, který zakončoval známé uhlazené sienské Toskánsko, aby naráz vpustil poutníka do historické divočiny Etrusků, vedoucí přes tajemná jezera až k samotnému Římu. Tohle víno potom objednal Chiaře na jejich společné večeři ve Florencii a ona byla unešená a zároveň překvapená, že víno takové kvality nezná a chlápek z Čech ano. Ale to víno, které nyní degustovali, bylo jiné. Uchvátilo ho, ale zároveň si uvědomoval, že musí zachovat chladnou hlavu, aby doporučení, která předloží *řediteli*, byla veskrze pragmatická. Ale na to byl čas, teď si chtěl pochutnat. Pořád mu přišlo zvláštní, že sedí v této pozici na tomto místě s těmito lidmi. Byli fajn. Nejsympatičtější na něj působil Ricardo. Měl dojem, že jeho postavení je nebo v minulosti bylo stejné jako jeho. Tedy prostředník, zeď izolující osoby v pozadí od možných problémů.

„Tak jak to na vás působí?“ zeptal se Ricardo.

„Je to všechno skvělé. Tohle víno,“ zvedl Max sklenku

s temně rudou tekutinou, „to je excelentní. Musím říct, že jsem nadšený. Vše je otázkou dalšího vyjednávání, ale za sebe mohu říci, že produkt s radostí doporučím. A jestli mohu požádat,“ otočil se s úsměvem na Luca s Claudií, „dnes již žádná kvanta údajů.“

„Ale prosím vás, Maxi, přece nejsme na trhu.“

Luca pozdvihl sklenku a společnost se začala bavit o autech. Dobírali si Ricarda s jeho bentleyem, ten oponoval, že když ferrari nedělá limuzínu, přece si nebude kupovat nějakého rodinného fiátka, který je stejně chevrolet, což Luca nenesl nijak špatně a opáčil, že Claudie má přece také fiata, pětistovku. Ricardo na to suše pronesl, že sice ano, ale nejdražší na světě, což zřejmě byla pravda. Claudia se tomu smála a dodala, že má přece ještě to malé maserati. „Molto grazie!“ a dala Lucovi polibek na tvář.

Pak se všichni přesunuli ke kulatému stolu s pohodlnými křesly a pokračovali dál v ochutnávání a naoko se přeli, zdali je lepší ročník 1990 nebo 1996. Den se pomalu chýlil ke konci a přes skleněné stěny bylo nádherně vidět, jak se zapadající slunce opírá do vínem obsypaných kopců. Zapadalo za pravým koncem domu, odkud na krajinu hleděli, takže osvětlovalo scénérii jako silným reflektorem a tmavě žluté proudy paprsků kontrastovaly s tmavnoucími zelenými trsy vinných keřů a různobarevnými staveními, rozházenými po okolních kopcích podle nějaké božského algoritmu navozujícího uklidňující harmonii. Víno jim pomalu a příjemně stoupalo do hlavy.

Chiara seděla v hale honosné právní kanceláře v Milánu. Společnost sídlila v jedné z klasicistních budov, spíše palá-

ců, odkazujících na nezměrné bohatství Milána v dřívějších dobách. Přijela do Milána již dopoledne, i když schůzka byla naplánovaná až na třetí hodinu odpoledne. Měla to město ráda. Prošla se na náměstí před operou La Scala a vešla do obchodní galerie Viktora Emanuela II. Dýchla na ni secesní atmosféra plná luxusu, spousta lidí i v tento všední den korzovalo mezi luxusními butiky místních i světoznámých značek. Chvíli se zdržela, zašla do obchodu *Tod's* a koupila si boty, které měla dávno vyhlédnuté, a ještě kabelku, kterou sice nepotřebovala, ale ladila s botami a prodavačka jí ji šikovně nabídla ve chvíli, kdy viděla, že Chiara je nadšená ze svého úlovku. Odměnila se potom kávou a menším *pannini* v kavárně, sedla si k ratanovému stolku s dřevěnou polstrovanou židlí před podnikem a chvíli jen tak pozorovala kolemjdoucí. Byla ráda, že sedí ve stínu, ráno bylo ještě chladněji, ale odpoledne na sklonku května bylo teplejší. Ve Florencii panovalo pozdní jaro, spíše předzvěst léta, období, které měla ve svém městě nejraději. Všechno vonělo, už se dalo chodit na lehko a nikdo nebral na vědomí, že za pár dnů bude u Arna příšerné dusno, které nezchladí ani noc, a Florentinové se vydají do svých letních skrýší v okolních kopcích, kde jsou večery chladné i v parném létu. V Miláně bylo o poznání chladněji, ale Chiara věděla, že v létě je to tu stejné a všichni mizí k alpským jezerům nebo k moři. Jak se blížil čas schůzky, trochu znervózněla. Přece jenom nesplnila všechno, co se od ní čekalo, a z Maxmiliana nevyzískala příliš informací. Ostatně ji nepustil tu noc moc ke slovu a slovíčka, která mu sdělovala italsky mezi vzdechy při milování, neměla s jejím posláním nic společného.

Zvedla se, zaplatila a prošla Gallerií na náměstí před milánské Duomo. Je to zvláštní, v podstatě mrtvé náměstí, sice plné lidí, ale bez množství kaváren a restaurací, jak je to zvykem ve Florencii, zato s obří nádhernou stavbou křesťanského svatostánku. Chiara prošla po jeho straně na obchodní korzo a dala se jednou z ulic vedoucích doleva. Pomalu došla k Belgickému paláci a náměstí, kde měl její chlebodárce kancelář. Nyní jen čekala na vyzvání. Asistentka v tmavém kalhotovém kostýmu ji konečně vybídla, aby vstoupila, a otevřela vysoké těžké dveře, které vedly do kanceláře. Místnost byla obrovská, strop sahal snad čtyři či pět metrů vysoko. Po levé straně do kanceláře prosvítalo světlo obrovskými okny, která končila asi metr nad zemí, a uprostřed byly velké francouzské dveře, kterými se dalo vyjít na terasu. Ta obepínala celou severní stranu střechy paláce. Bylo to opravdu honosné sídlo.

Gianni vstal ze svého hlubokého křesla za kancelářským stolem a vyšel jí vstříc. Kancelář byla zařízena s velkým vkusem, vypadalo to na práci profesionálního designéra; vkusně se zde mísil moderní vzhled funkčního nábytku s několika starožitnými solitéry, jako byla, zřejmě renesanční, obrovská truhla, na které stálo jen několik fotek Gianniho rodiny. Gianni byl mladý, asi čtyřicetiletý právník, nevelké, ale sportovní postavy s třídním strništěm na tváři. Lehce prošedivělé řídké vlasy, ostříhané nakrátko, a ostré modré oči naznačovaly jeho ambice. Měl na sobě šedivý oblek s perfektní sněhobílou košilí s vysokým límcem, jen tak, bez kravaty, kterou Chiara viděla přehozenou přes jedno z křesel. Kdysi, když Chiara ještě studovala a on dělal jakési pomocné práce na právnické fakultě, spolu

chodili. Proto se před časem dohodli na spolupráci a Chiara pro jejich skupinu už čtvrtým rokem pracovala. V podstatě šlo o zajištění různých transakcí, obhospodařování několika účelových společností, přes které se prováděly převody nemovitostí a peněz, nákupy obchodních podílů, ať už přímo nebo přes akciové trhy. Bylo to hodně práce za ještě více peněz. Nyní k tomu přibyla záležitost s čeči, jak Gianni říkal Čechům trochu s posměškem.

Chiara nevěděla, jestli je v Čechách oblíbená cizrna, italsky *ceci*, ale nijak to dál nezkoumala ani na to nereagovala. Jen doufala, že se Gianni nikdy nesetká s Maxem, protože tušila, že by ho toto oslovení jen málo potěšilo, a věděla, že Max by to patrně Giannimu okamžitě nějak vrátil. Posadili se do pohovky a jednoho ze dvou křesel připravených k jednání a asistentka přinesla Chiaře vodu, kterou nechala stát v hale, kde čekala na přijetí.

Gianni okamžitě přešel k věci: „*Alora*, takže, Chiaro, co máme? Šéf se už poptával...“ Neřekl mu jinak než *šéf*, i když všichni věděli, že mluví o premiérovi.

„Moc toho nevím, ten Maxmilián je chytrý. Okamžitě mne ujistil, že ho nezajímají jména, že to je věc jeho šéfů, a tak to čekal i ode mě. Myslela jsem, že víte, odkud vítř vane...“

„To bych nechtěl, abys něco zjistila.“ Právnický mluvil rychle a důrazně. Sršela z něj odhodlanost a energie. „Vyspala ses s ním?“

Chiara věděla, že už dávno si na ni nedělá nároky, ale přesto se jí nechtělo mu všechno popisovat. Právnický to na ní poznal: „Chiaro, nejde o to, jestli jsi s ním spala, ale jestli k němu máš blíž...“

„Mám k němu blíž...“ odvětila stroze.

„OK, je možné, že budeme muset najít příležitost, jak vás ještě dát dohromady. Komunikuje?“

„Velmi stručně, spíše ne, ale je teď v Turíně.“

„Vím, mám informace, že jsou na místě předmětu obchodu... Ale uděláš to pro nás, že?“

„Ale jistě, Gianni, s tímhle chlapíkem se vždycky setkám ráda ...“ neodpustila si Chiara poškádlit jeho chlapské ego. Peníze, které za tuhle práci dostávala, stály za přemáhání, i když v tomto případě si jasně uvědomovala, že by se do ničeho nenutila. Max se jí pořád objevoval v myšlenkách, až byla překvapená, že takové pocity zažívá.

„OK, dám ti vědět, zatím nic jiného nemám. Uživej života ... a nezlob tolik.“ Gianni se usmál a ukončil krátkou schůzku tím, že jí předal desky napěchované dokumenty. Za dveřmi už čekali další lidé. Užíval si to, tahle práce měla výsledky a to ho bavilo.

Dosud Chiara neměla sebemenší problém s prací pro tuto skupinu. Byla napojená na nejmocnější kruhy v zemi, nikdo jí nedělal problémy, ona všechno vždy zvládla na výbornou a peníze si užívala plnými doušky. Bydlela v nádherném bytě v centru Florencie, který zdědila po babičce, a často jezdila za rodiči do jejich venkovského domu kousek od města. Koupila si, co chtěla, třikrát až čtyřikrát ročně jezdila na dovolenou, na lyže, k moři, občas něco poznat. Měla ráda jihovýchodní Asii, tam by chtěla pobývat víc. Tím, že pracovala s lidmi zejména z Milána a severní Itálie, neměla problém s vysvětlováním, kde na všechno bere, jelikož bohatý sever je v Itálii synonymum pro úspěch a kariéru. Měla dva asistenty, kteří jí zajišťovali chod

kanceláře a drobné právní úkony, vše důležité vyřizovala sama. Byla si jista, že je v bezpečí. Momentálně žila sama, ale nebylo to pravidlem, většinu svého dospělého života strávila po boku nějakého muže. Roli milenky zámožného obchodníka ještě nevyzkoušela. Nelákalo ji to, ale ani to neodsuzovala. Pár zajímavých zadaných mužů už potkala.

Právě teď se necítila úplně komfortně. Věděla, že Max a jeho lidé jsou obdobná skupina jako ta, pro kterou pracuje, ale stále se jí vkrádala myšlenka, že ji předhodili jako návnadu, aby dosáhli svého. Tušila to už před první schůzkou před Palazzo Vecchio a byla na situaci připravená. Že to vzalo jiný směr, si nezazlívala, věděla, že vše udělala z vlastní vůle a že to, možná bohužel, bylo velmi hezké. Začala se dokonce malinko těšit. Jestli věci nepůjdou tak, jak by měly, budou ji chtít zapojit, to znamená, že se s Maxem opět setká.

V piemontských kopcích se setmělo. Společnost v rohu prezentační prosklené místnosti vybuchla smíchy, když Maxmilian na Claudiinu otázku, zda je věřící a v jakém vyznání, odpověděl větou: „Milá Claudie, narodil jsem se jako křesťan, ale konvertoval jsem k narcismu...“

Max byl rád, že může sedět s takovými lidmi. Na této větě si ve společnosti vždy testoval jakousi jemu příjemnou inteligenci a vnímání jeho projevu. Hovor se stáčil od povrchních věcí na osobnější rovinu, což mu vyhovovalo a měl tenhle druh diskuze rád. Ostatně velmi zřídka se setkal s lidmi, se kterými mohl mluvit v podstatě o čemkoliv, co znal či považoval za zajímavé, a nedočkal se nadřazeného chování nebo chlubení se čímkoliv a kým-

koliv. Na nikom nebyla znát opilost, ale bylo jasné, že víno přispívalo k příjemně uvolněné atmosféře.

„Ale Maxi, vážně, jste věřící?“ zeptala se Claudia znovu.

„Opravdu se chcete nyní bavit o takovýchto věcech?“ Luca vstal od stolu a zamířil na toaletu s lišáckým úsměvem a s gestem, které jasně značilo, že se bez této informace obejde.

„Ale jistě, nenechte se prosit, jste snad v nějaké sektě?“

„Trochu mě ovládá kapitál...“ zlehčil otázku Max a Claudia zvedla oči v sloup. „No tak dobře, koketuju s buddhismem, ale to jen proto, že se mám výborně...“

„Jak to myslíte?“ zapojil se Ricardo.

„Opravdu, buddhismus je v zásadě o tom, že si za vše můžete sám. Jak v přítomnosti, tak v takzvaném osudu, kdy si dopředu vyberete, co máte prožít, s kým se máte setkat, jak moc budete šťastní nebo jaké utrpení zažijete.“ Max sám sebe překvapoval, že nehledal slova, sama se mu drala na jazyk. „To se ale těžko vysvětluje člověku, který se nemá dobře, trpí bolestí, umřeli mu blízcí nebo jen nemá peníze. To je pro někoho největší problém... Takovému člověku asi nevysvětlíte, že si za to může sám, že si to naplánoval, že se z toho má poučit a snažit se své postavení zlepšit. Pro toho připadají v úvahu náboženství jako křesťanství či islám... A příslib ráje.“

Luca se vrátil a udiveně zíral na přednášku. Chtěl něco poznamenat, ale Claudia ho gestem umlčela.

„Ovšem osobně bych nezavrhoval materialismus, tedy bereme-li v potaz nadřazenost ducha nad hmotou a tedy jakousi podřízenost materiálního světa duchovním hodnotám. Tato teorie přináší společenskou nadřazenost duchov-

ně orientovaných lidí nad ostatními, vedoucími normální životy, během nichž se snaží zabezpečit své rodiny. Ale co když je duchovno v obecném smyslu první stupeň a materie a společenský úspěch stojí na další, vyšší příčce, tedy je více ceněný, a to asi hlavně kvůli zvládnutí společenských vztahů a zabezpečení sebe a blízkých. Potom by ale bylo všechno postaveno na hlavu a nebylo cesty ven...“ Na pár vteřin panovalo ticho, do něhož Max zakončil své úvahy strohým: „Tak to by stačilo!“

Claudia mlčela a hleděla do roztroušených světýlek nočních vesnic skrytých mezi kopci, z nichž zbyly jen temné obrysy pomalu splývající s večerní oblohou.

Ricardo na Maxe hleděl zvláštním způsobem, v němž se mísila nejistota, sympatie a zvědavost. „Maxi, co vy jste za člověka? Je vidět, že nemám odhad na lidi. Nebo spíš na Čechy...“

„Myslíte, že bych měl být zaostalý a zpustlý? Pít pivo a jíst vepřové?“ smál se Max.

„To byste byl z Boloně!“ rozesmál všechny Luca. I Claudii, kterou tím vytrhl ze zamyšlení a ona objala jeho paži, a jak stál za jejím křeslem, stáhla si ho k sobě a on ji políbil na rozesmátou tvář.

„Já jsem ale přece z Emílie,“ pleskla ho jemně přes paži a pozvedla sklenici směrem k Maxovi. „*Alora*, takže na zdraví našeho českého přítele!“

Všichni pozdvihli sklenice k připitku a vrátili se k lehčím tématům. Max si všiml, že jakmile se řeč jen trochu stočila na politiku, nikdo se dál nezapojil ani nechtěl cokoliv komentovat. Bylo již poměrně pozdě, před půl jedenáctou v noci, nikomu se nechtělo vstát od stolu, ale museli se

nějak vrátit domů či v případě Maxe do hotelu. Ricardo se obrátil na Luca: „Měli bychom jet, už je pozdě, ta cesta než se dostaneme na dálnici...“

„Myslel jsem, že zůstaneme zde... Místo jsem zamluvil, jen nebudete mít svá pyžama.“

Ricardo se obrátil na Maxe a ten souhlasně přikývl: „Proč ne? Kam se budeme teď trmácet? Nikdo na mě na hotelu nečeká...“ pokrčil naoko lítostivě rameny a kouknul se na Claudii.

Ta se ohlédla na di Ermanna: „Chudáček, tak sám v cizí zemi, nevezmeme si ho k sobě, aby mu nebylo smutno?“

„Jistě! Přece nenecháme přítele jen tak samotného... A co Ricardo?“

Ricardo nesouhlasně kroutil hlavou a gesty prudce zamíтал Claudiin návrh. Prohlásil, že na takové špásy je už moc starý a moc ženatý. Max si domýšlel, o čem je řeč, a byl trochu vyvedený z míry. Až vysvětlující reakce Claudie, která všechno obrátila v žert, ho uklidnila; podobné situace měl možnost vyzkoušet a nevedly vždy k dobrým koncům. Přesto v něm zůstal pocit, že Claudie je nakloněna minimálně projevům sympatie a Luca vypadal, že je úplně nad věcí. Vzhledem k jeho pověsti se tomu dalo i věřit.

Společnost se ještě nějakou dobu bavila a vypila několik lahví vína. Domluvili se, že ráno dohodnou další věci, zajdou na golf nebo něco podobného.

Druhý den ráno se Max probudil oblečený ve velkém tričku, které pro něj připravili v rozlehlém pokoji, kde spal sám. Matně si pamatoval, jak v noci za silného hlaholu přecházeli po štěrkovém nádvoří a Luca je vedl do ubytovací části. Dal si sprchu a oblékl si své včerejší

oblečení, které bylo docela v pořádku, jen trochu pomačkané, i díky tomu, že neseděl v zakouřeném prostředí. Vyšel krátkou chodbou, po několika schodech sestoupil na nádvoří a pomalu se loudal k prostranství, ze kterého bylo možné shlédnout celý ten vinný pupek světa. Bordeaux promine... Než stačil dojít k rohu, uviděl, jak na něj někdo mává a ťuká na skleněnou stěnu. Byla to Claudie. Uvědomil si, že neviděl Lucovo ferrari. Zamával na ni, naznačil, že se potřebuje nadýchat čerstvého vzduchu, a ona mu ukázala šálek kávy. Max se vydal ke vchodu do hlavní budovy. Shora ho pozdravil Ricardo, který telefonoval na venkovní terase navazující na prosklenou místnost, kde strávili včera celý příjemný večer.

„Buon giorno!“ zahlaholil Max vesele od vchodu do místnosti. „Kde je Luca?“

Claudie se zvedla. Měla na sobě tmavé obepnuté džíny a bavlněnou halenku nebo spíše triko, volně řasené přes prsa, a vlasy stažené do culíku. I bez make-upu vypadala skvěle a hlavně naprosto svěže. Což se nedalo říct o Ricardovi, který se těžce opíral o zábradlí. Byly vidět jeho lehce ztrhané rysy.

„Luca odjel, měl práci, já pojedu do Turína s vámi. Dáte si kávu, že...“ během řeči přešla ke kávovaru, natlačila dávku do páky a přistrčila malý hrnek pod zobáček misky.

„Prosím i pro mě!“ ozval se od vchodu z terasy Ricardo.

„Děkuji, dám si... Takže co se bude dít?“ obrátil se Max na Ricarda. Ten mu odpověděl, že on tedy nic dělat nebude, že pojede domů, nejdříve odprosí ženu a potom s jejím svolením zaleze do své postele. „Ale každopádně

bych vám potřeboval něco předat, zastavíme se v Turíně, potom vás nechám odvézt do hotelu.“

„To nebude třeba, chtěl bych se podívat po městě, když už tam budu.“

Ricardo nevěřičně kroutil hlavou: „Když na to máte sílu...“

„Mohu vám město ukázat, kdybyste chtěl, Maxi,“ nabídl se Claudia.

„Nechci vás nijak obtěžovat, ale byl bych vám za to vděčen. Ale abych vás nenudil...“

„Vy...?“

Bylo rozhodnuto. Max se začínal těšit na zajímavý den. Cesta rychle utekla a za chvíli už zastavili na hlavním náměstí Piazza Castello v Turíně. Bentley přibrzdil u tramvajové zastávky a Max s Claudií rychle vyskočili. Ricardo slíbil, že všechny materiály nechá dodat do Maxova hotelu někdy odpoledne, že před tím ještě zavolá a domluví co a jak dál.

„*Alora, Max, tak kam nejdříve?*“

Stáli na rušném místě obrovského náměstí, před zvláštní budovou paláce Madama, který budil dojem antické pevnosti doslova propletené s křesťanským chrámem. Budova byla postavena z malých červených cihel, což zvláštnost ještě umocňovalo. K ní, jako spojení dvou nesusoudných živlů, byla nalepena světle omítnutá sakrální stavba. Jako když se spojí koule s krychlí, Picasso by měl radost.

„Rád bych se prošel, a když se nám bude chtít, tak někam nakoukneme... Stejně myslím, že budeme mít brzy hlad...“

„To ano, na něco malého si čas najdeme. Tak pojďme na náměstí ke královskému paláci.“ Claudia kázala kamsi za cihlovou budovu.